

Η πρώτη ατάκα της ταινίας; *“Χορεύει περίφημα αυτή κυρία”* Την εκφέρει η Άννα Συνοδινού, (Μαντώ) για την Μάρω Κοντού (Τζένη). Ασφαλώς και χόρευε περίφημα, καθότι η 23χρονη τότε Κοντού είχε ολοκληρώσει τον κύκλο σπουδών της στο χορό. Με μια ομορφιά ακραιφνώς Ελληνική, μύτη περήφανη, μαλλιά τραβηγμένα πίσω και κίνηση πλαστική, λικνίζεται γύρω από τις νότες, κλέβοντας χαμογελαστά βλέμματα και εντυπώσεις. Όλα τούτα, σε ένα περιβάλλον αστικό, πλούσιο ειδικά συγκρινόμενο με το μέτρο της εποχής, Ευρωπαϊκό σε ακούσματα σε ντυσίματα και σε λούσα. Ο Δυτικός τρόπος ζωής έχει εισχωρήσει βαθιά στην μεταπολεμική Ελλάδα, για όσους τουλάχιστον, αφού τον ποθήσουν, μπορούν οικονομικά να τον αντέξουν.

“Μπορώ να μπω;” ακούγεται λίγο αργότερα, η φωνή του Γιώργου Παππά (Δημήτρης), που υπακούοντας στο ηθικό κώδικα της εποχής ζητά άδεια από τη σύζυγό του, Μαντώ, να περάσει στο υπνοδωμάτιό τους.

Η πλοκή αυτής της ταινίας του Ντίνου Δημόπουλου είναι μια, ή καλύτερα δύο ιστορίες αγάπης. Η παρελθούσα που όλοι την λογίζουν ως πεθαμένη, αλλά από μια συγκυρία της τύχης ανασταίνεται και η τρέχουσα, που τελικά αντέχει υποστηριζόμενη κυρίως από τη λογική.

Ο ρυθμός είναι κάπως αργός, εκνευριστικά αργός για όσους δεν έχουν άλλες παραστάσεις πέραν της σύγχρονης ολοένα επιταχυνόμενης κινηματογραφικής γραφής, αλλά τα 55 χρόνια που μας χωρίζουν από την εποχή που γυρίστηκε “ο άνθρωπος του τραίνου” είναι πάρα πολλά, για την κρίνουμε με αυτό που θεωρούμε σήμερα ως πάγιο κινηματογραφικό, εμπορικό γίνεσθαι.

